

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A holtter suttogása**

1. A holttér suttogása

Szél-Kata

A karbantartó akna sötétje sűrű és fojtogató volt. A 84-es Alany magabiztosan kúszott előre a porszagú, szűk járatban, Alinda és a nagymama pedig szorosan követték. A falak túloldaláról beszűrődő monoton zúgás másodpercről másodpercre erősödött, míg végül már nemcsak a fülükben, de a csontjaikban is érezték a generátorok vad lüktetését. Alinda tenyere izzadt a hideg vascsöveken, de a félelmet lassan felváltotta valami feszült izgalom.

Végül egy tágasabb, de sötét üregbe értek közvetlenül a hármas számú óriásgenerátor mögött. Itt a levegő nehéz volt a statikus elektromosságtól, a lány bőre bizonygott a magas feszültségű térerőtől. A 84-es Alany megállt, és megkönnyebbülten fújta ki a levegőt. „Itt vagyunk. Az Őrszemek radarja ezen a ponton csak statikus zajt érzékel. Biztonságban vagyunk... egy darabig” – suttogta, miközben leült egy rozsdás vastraverzre.

A nagymama fáradtan roskadt le a lánya mellé, törékeny testét rázta a generátorok vibrációja. Alinda azonnal mellé bújtt, szemei világítottak a sötétben. Nem a veszélyre gondolt, és nem is a holnapi kötelező pedál-műszakra. Csak a történetet akarta. A világot, ahol az emberek még nem elemként szolgáltak a saját teremtményeik gépgyáraiban.

„Mesélj még, nagymama” – kérte Alinda, hangja alig volt hangosabb egy lélegzetvételnél. „Mesélj a búzamezőkről. És a szélről, ami nem turbinákat hajtott, hanem csak úgy... játszott a hajaddal.”

Az idős asszony halványan elmosolyodott, tekintete a múltba révedt. „Akkoriban, az ezerkilencszázharmincas években, a föld még puha volt és illatos, nem borította beton és napelem-tenger. Amikor arattunk, a nap melege égette a vállunkat, de nem fájt. Estére elfáradtunk, de az a fáradtság más volt, mint a pedálok utáni fásultság. Akkor tudtuk, hogy miért dolgozunk. A magunk urai voltunk, Alinda. Nem egy mesterséges

intelligencia osztotta be a másodperceinket.”

A 84-es Alany feszülten hallgatta, arcán a meg nem értés és a vágyakozás furcsa keveréke tükröződött. Hirtelen azonban megmerevedett. A szellőzőjárat mélyéről fémes, ritmikus koccanás zaja szűrődött be. Egy vörös lézersugár vékony pásztája villant meg a távoli falon, lassan közelítve a holtter bejárata felé. Az Őrszemek keresőcsapata elindult.